

Arrest

nr. 348 333 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat D. VANDENBROUCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt bij beschikking van 20 januari 2026 het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde regio van herkomst in Nigeria. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 328 814 van 26 juni 2025.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat zijn problemen die hij in zijn vorige aanvraag uiteenzette de waarheid zijn, maar dat deze niet de redenen van zijn vertrek zijn. Hij stelt, net zoals tijdens zijn beroepsprocedure, dat hij homo is en dat hij in België bang was om de ware toedracht en zijn geaardheid kenbaar te maken. Toen hij op de secundaire school zat, begon hij in te zien dat hij homo is. Hij begon destijds een relatie met M. die borsten kreeg en een natuurlijk vrouwelijk voorkomen had. M. begon in 2016 foto's van hen te posten waar duidelijk uit bleek dat zij homo zijn. De politie van Jos heeft M. in februari 2023 gearresteerd tijdens een schietincident en gedood. Hij verborg zich en vertrok uit Nigeria in februari of maart 2023. Hij had zijn geaardheid bij zijn aankomst in België niet vermeld omdat hij geen vertrouwen had. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij opnieuw verwijst naar de elementen waarop hij zich in het kader van zijn eerste verzoek baseerde, met name dat hij Nigeria ontvluchtte omdat hij niet veilig is in Jos omwille van de conflicten met Fulaniherders. Wat dit betreft moet worden opgemerkt dat zijn eerste verzoek werd afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde regio van herkomst in Nigeria en er daardoor evenmin geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Hij blijft in zijn huidig verzoek vasthouden aan zijn herkomst uit Jos.

(ii) met betrekking tot zijn geaardheid en dat hij bij zijn aankomst in België dit onvermeld liet omdat hij geen vertrouwen had, moet vastgesteld worden dat hij dit motief en deze verschoningsgrond reeds tijdens zijn beroepsprocedure heeft aangehaald en dit toen ook door de Raad werd beoordeeld bij arrest. Derhalve vormt zijn geaardheid evenmin een nieuw element. Bovendien kan er onmogelijk worden voorbijgegaan aan zijn verklaringen omtrent zijn geaardheid en relaties die zich allen in Jos zouden hebben afgespeeld, gezien uit zijn eerste verzoek bleek dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Jos. Hij legt geen stukken neer van zijn beweringen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker stelt dat: "Verzoeker heeft de indruk dat hij misbegrepen is geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.", merkt de Raad op dat verzoeker niet nader uitlegt/toelicht welke elementen aangehaald door hem, en door welke concrete instantie(s), niet correct zouden zijn begrepen, en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

8. Voorts haalt verzoeker aan dat: "Verzoeker kan tevens niet verweten worden te lang gewacht te hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.", en verwijst hierbij naar artikel 50 van de Vreemdelingenwet en artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn, en een krantenartikel. De Raad wijst er op dat verzoeker in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet wordt verweten zijn huidig verzoek laattijdig te hebben ingediend.

9. Verzoeker wijst verder op zijn zwakke positie waarin hij zich als asielzoeker bevindt.

De Raad merkt op dat verzoeker nalaat om inzake het voorgaande enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn zwakke positie als asielzoeker. Hij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze voorgaand element van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene en niet nader geconcretiseerde bewering omtrent zijn zwakke positie als asielzoeker.

10. Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.

11. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige grotendeels beperkt tot het (exact) opnieuw aanhalen van argumenten/elementen die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad naar voren bracht in zijn betoog aangaande o.a. zijn (beweerde) kwetsbaarheid, het feit dat hij zijn geaardheid niet onmiddellijk heeft aangekaart, het feit dat hij moest gehoord worden door het CGVS omwille van zijn geaardheid, het afleggen van bedrieglijke verklaringen, de algemene situatie van homoseksuelen in Nigeria, het hem toekennen van het voordeel van de twijfel, en zijn aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad verwijst naar hetgeen in het kader van verzoeker zijn vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 328 814 van 26 juni 2025 werd vastgesteld.

13. Aan verzoekers Nigeriaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit Jos in de deelstaat Plateau, noch uit een gebied in Nigeria waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Nigeria geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

14. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Engels – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wenst de nadruk te leggen op de nieuwe elementen en documenten die hij heeft bijgebracht naar aanleiding van zijn huidige, tweede beschermingsverzoek. Na aankomst in België heeft hij zijn homoseksuele geaardheid aanvankelijk niet durven vermelden. Zijn partner is in Nigeria omgekomen bij een schietincident en zelf worstelt verzoeker met het gegeven dat hij homoseksueel is, wat maakt dat het voor hem niet evident is hierover te spreken. Dit alles werd onvoldoende in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hijzelf zijn homoseksuele geaardheid aanvankelijk niet ter sprake durfde brengen, maar dit pas heeft gedaan nadat zijn advocaat hem had gewezen op de noodzaak hiertoe.”

5. Verzoeker brengt, met voormeld zeer algemeen betoog, ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 20 januari 2026.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit geheel na. Door louter al eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en voorts algemene opmerkingen te formuleren zonder deze concreet op de gronden van de beschikking te betrekken, blijft hij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Waar verzoeker zijn homoseksuele geaardheid herhaalt, hij opnieuw verklaart dat hij deze bij aankomst in België aanvankelijk niet durfde te vermelden en hij met zijn geaardheid worstelt, hij nogmaals vermeldt dat zijn partner in Nigeria bij een schietincident omkwam, en hij dit zeer algemeen aanduidt als de nieuwe elementen en documenten die hij naar aanleiding van huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in België bijbrengt, volstaat het erop te wijzen dat op die elementen reeds terdege werd ingegaan in voormelde beschikking, waarvan verzoeker de bevindingen inhoudelijk volledig ongemoeid laat en waarin bovendien duidelijk en concreet wordt uiteengezet waarom het geen nieuwe elementen betreft en zijn huidig volgend beschermingsverzoek in het geheel geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Door die motieven inhoudelijk volledig ongemoeid te laten, laat verzoeker na hierop een ander licht te werpen. Het is overigens opmerkelijk dat verzoeker ter zitting wijst op de documenten die hij bij huidig volgend beschermingsverzoek heeft bijgebracht, aangezien hij immers geen enkel document neerlegt ter staving van huidig volgend verzoek. Zijn opmerking mist bijgevolg feitelijke grondslag en elke ernst.

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, worden voormelde door hem ter zitting aangehaalde elementen die hij dus louter zonder meer herneemt, wel degelijk en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing alsook in de beschikking van 20 januari 2026. Zulke algemene kritiek vormt geen dienstige repliek en

verzoeker vermag hiermee geen afbreuk te doen aan de in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek gedane vaststellingen.

6. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO